

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2017. október

200 Ft

Interjú Asztrik testvérrel

„Korlátot szab és szabadságot”

Kedves Asztrik testvér, ismerősként üdvözlünk, újra itt szolgálsz Zalaegerszegen, szülővárosodban.

– Gyermekkorodat itt élted közöttünk, milyen emlékeket ébreszt ez most benned?

– Miután magam mögött tudtam a kalandos óvodát. Jelentkeztem tornásznak, de fegyelmezetlenségem miatt nem vettek fel, mert három helyet hatszor húztam fel magamat a gyűrűn. Helyette viszont nagyon szerettem trombitálni. Bár nehezen megszerezhető tudás volt ez – napi gyakorlást igényelt – azért sokszor e nélkül is jobban ment a trombitálás a kisdíáktársakhoz képest. Tanárom Farsang László a felvételin választott ki a trombitálásra. Büszkén, vagy csak szorongásomon győzedelmeskedve, heves ügybuzgalommal akartam segíteni egy oboista kislánynak, hogy a beszorult duplanádját kicsavarjam a hangszerből, mint egy gúnár nyakát. Az egész tanári kar ugrott, hogy mentse a nádat, hangszert. Laci bácsi azt mondta, hogy pont úgy fogom meg a nádat, mintha trombitafúvóka lenne. Kedvesen elcsapta a dolgot azal, hogy e mozdulatból is látszik: Ez a gyerek született trombitás-őstehetség.

Aztán egy alkalommal, kissé később leesett a hó. Már elegáns keménytokom volt, a zeneiskoláé. Benne egy csinos Yamaha trombitával. Elcsábultam. Hangszeres óra helyett szánkóztam. De nem akármin, hanem a trombitatokon, mert Yamaha szánkója nem volt akárkinek. Csúszott, veszettül! (Naná, hiszen Yamaha, mint a motor!) Még szerencse, hogy nem ment tönkre! Fél órát késtem az hangszeres óráról. Tudva hogy „sáros” lettem, mégis színleltem, mintha elromlott volna az órám, vagy az időérzékelem.

Várnom kellett a soromra. Pimasz voltam. Késéssel együtt is követeltem magamnak az órát. Kettővel utánam volt egy hiányzó, oda bevett a jó tanár úr. Meg is mondta: „Ne nyugtalankodj, ezen a

fél órán már nem múlik, hogy trombitaművész lehess.” Addig a trombitatok, levet eresztett. Hólevet. Majd rám került a sor. Amint kinyitottam a tokot, az illesztésbe préselődött hó, homok, sár, egy jég-csapként puffant a földön: koppant is, poszszant is. Abban a pillanatban valószínűtlennek tűnt bármilyen magyarázat. A tanár úr látta a dolgot, lakonikusan csak annyit jegyzett meg, a tanári asztalon áthajolva a meggyalázott tok láttán: *„Bizonyára túlmelegedhetett a gyakorlástól, hogy ennyi jéggel kellett lehűteni.”* A gyakorlás csak a darabok készenléti fokozatából nem derült ki. Szavaimmal persze tönkregyakoroltam az összes zenei tételt. Mentegetőztem, hogy túl hideg a hangszer, meg hát én is átfáztam stb. A tanár úr kitalálta, hogy nem rendeltetés szerint használtam a tokot. Azzal büntetett meg, hogy tavaszig – *ez akkor három hét volt, (míg el nem olvadt a hó)* – nem fogadott órára. Ez egy örökkévalóság volt, mint később hallottam neki is. Mikor hazaértem az ominózus óráról, apám mindjárt kérdezte is: Mi újság az iskolában? Ennek gyanúsna kellett volna lenni, de hazudtam egy gyengét. Kisült, hogy telefonon már egyeztettek Laci bácsival.

Aztán trombita versenyek. Az első alkalommal mindjárt a selejtezőben kiestem. Emlékszem a könnyeim ízére, keserűek voltak. A második versenyen a középdöntőből estem ki. Dühödtem. Elkeseredtem, mert afta nőtt a számba. Természetesen az afta mellett az egész zsűri korrump volt – szerintem. A harmadik országoson osztott második lettem, első helyet nem adtak ki.

– Papi és ferences szerzetesi hivatásod együtt érlelődött meg benned?

– Mikor még kőművesként dolgoztam, egyik munkatársam nyomorát látva Istenhez fordultam, fohászkodtam az akkor még ismeretlen Istenhez: *„Ember így nem maradhat!”*, ugye, *„Ember így nem maradhat!”*. Egyszer csak hallottam a lelkemben és a fülemmel is a választ: *„Akkor segítenél nekem?”*. Azonnal rávágtam: *„Igen! Igen! Igen!”* És egy gondolati nyílvevő röpiült el lelki szemeim előtt: pap. És csend lett! Betonkeverőt, csörlőt, vödör-csörömpölést, lapátolást, kiabálást munkagépek zaját elhalkító csend. És benne a Béke. Az abszolút, emberfeletti, gyógyító és vigasztaló, túlvilági béke. És onnét kezdve tudtam, hogy pap leszek.

A szerzetességet később kaptam ajándékba Jézustól, lelkipap, Miszori Zoltán atya tanácsa által, aki sokak számára volt átvezető a kommunizmus időszakából a mai korba. Jelentős egyházi személyiség és szentség hírében meghalt remekbeszabott ember, buzó, jó pap. Ahogy szokták mondani, „Ez a történet is megér egy misét!” – bizony, több hálaadó szentmisét is! A szerzetességben az a jó, hogy semmi jó nincs benne, hanem mindig kijózanít, a helyemen tart. Ez benne a legjobb. A pap hirdeti Isten csodás tetteit, amit ajándékba kap, de a szerzetes csak arról tehet tanúságot, amit maga is átélt. E termékenyítő és fékező folyamat kölcsönhatás képez a papság és a szerzetesség karizmája, hivatása, hivatalai között. A szerzetességben a hovatartozás a legnagyobb ajándék. Ez olyan, mint a gravitáció: van; korlátot szab és szabadságot ajándékoz. Korlátot: szélében hosszában. Szabadságot: fölfelé.

– A zene szeretete és művelése kíséri életedet, milyen hangszereket tanultál, nyilvánosan melyeket, milyen alkalmakkal szoktad megmutatni?

– Összesen öt zenekarban játszottam huzamosabb ideig, különféle műfajokat is kitapasztaltam. Szerzetem énekeket, gyermekvers-megzenésítéseket. Később filmzenét is.

Zeneiskolában trombitát, blockflötét, zongorát és orgonát tanultam. A könnyű műfajban, a jobbaktól ellesegettem a mandolin, gitár, bendzsó, szájharmonika, citera, ütőhangszerek alapjait. Kalandos, színes időszak volt ez. A hangszeres zenével sok helyen megfordultam, ahova máskülönben nem jutottam volna el.

Mostanában csak kisebb léptékű muzsikálást vállallok. Alkalmanként, ahol be kell segíteni és ami összehangolható a papi és szerzetesi életformával. Ez néha nagyon nagy bizalmat, ürességtűrést, alázatot követel meg, de ha az Úr is akarja, akkor megvalósul. Talán itthon majd a karácsonyi pásztortjátékban szólaltatok meg néhány instrumentumot az említettek közül.

– Egyetemi szinten tanultál régi zenét, egyházzene, tanítottad is ezeket, manapság tanári talentumodat hogyan gyakoroltad, gyakorlod?

– Ez egy különös vezeklési terület az életemben jelenleg. Tanítottam az óvodától egészen az egyetemig minden korosztályt, sőt legutóbb még egy hetvenfős idősök klubját is vezettem két évig. A legszebb munkáim a Központi Papnevelő Intézet-hez és az ELTE-hez fűztek. Ott úgy éreztem, hogy a hallgatókat érdekelte az a megközelítés, ahogyan a hitről, művészi kifejezéseiről szóltam.

Az öt tanári szakom mára összeolvadt, mentorálok, ha kell, vagy bemutató órát tartok, ahogy éppen szükség van rá. Van jó néhány meghívásom a külföldi magyarok szóróanyterületei iskoláiba északon is délen is. Nem klasszikus értelemben, intézményi keretek között használok a végzettségeimet, hanem többretű hozzáállásban sűrűsödik mindaz, amit tudok. Mára inkább a papi funkcion belül egy szálként alkalmazom a pedagógiát, pszichológiát, valláspatológiát, mikor mire van szükség. Olykor lelkigyakorlatban, prédikációkban, krízisintervenciók alkalmával. Pl.: amikor egy tanár kolléga, vagy egészségügyi dolgozó nehéz helyzetbe kerül, újra talpra kell állítani, hogy visszanyerje szakmai egyensúlyérzékét, emberi magasságát. De szakmai zenei zsűrizésre is volt példa, ilyenkor alkalom nyílik egyéni szakmai tanácsadásra, bemutató órára is. Van, hogy szükségét látom terápiás célú lelkigondozásnak, akkor kellő előkészület után erre is sort kerítettem.

– Véleményed szerint az egyházzene jelenleg is fejlődik-e hazánkban, ebből érzékelhetően mi mit tapasztalhatunk? Más európai országokhoz képest milyen helyzetben vagyunk?

– A magyar és a nemzetközi színtereken zajló egyházi zenei élet között éppen annyi a különbség, mint az egyes népek kulturális színei között. A zenészekről elvárják, hogy egyházzenei ismeretekkel rendelkezzenek. De hát ez is egy szakterület, ráadásul megalapozza a többit. Történetileg megelőzi a későbbi korok zenéit, így „technológiailag” is külön kategóriát képez.

Ma már a katolikus egyházban szétforgácsolt a tanító-tekintély, beleértve a zenei szolgálót irányító tekintélyt is. A központi dokumentumokat sajnos a klérus tagjai sem ismerik, értik, nem is lehet elvárni, hogy helyesen irányítsanak ebben a kérdésben! Jelenleg egymással szemben áll az elitizmus és a populizmus. Mindkettőnek megvan az érvrendszere. Mert ma a törvény sok-

szor csak egy vélemény. *(Ma nagyon kevés hívő tudja, hogy liturgiában például zongorát nem szabad alkalmazni - X. Szent Piusz rendelkezése alapján. Azt még kevésbé köztudott, hogy miért nem?)* Téves lenne az elitizmus és populizmus sémapárjába behelyettesíteni a gregoriánt, a korai polifóniával és velük szemben a gitáros énekeket. Mert az egyik törvényes a másik törvényen kívüli.

Európában az elmúlt száz év valamennyi felfogása jelen van és valakik működtetik. Jelen van a gregorián un. *equalista és mensuralis paleographia*-i irányzata; de jelen vannak a kanciók latin és népnyelvű változatai éppúgy, mint a népénekek egyes zenetörténeti korszakai. Érdekes, azonban, hogy miközben ezeket énekeljük, nem tűnik fel, hogy melyik csoportból merítünk, ez túlzó szakmai kérdéssé vált mára a kántorok számára is. Jelen van továbbá a könnyűzene különféle stílusirányzataival kevert popzene, egészen a hindu rítustáncától magamagát kísérő nyöszörgésétől a tehetségkutatói színpadi hangzás gálazenéig, vagy közismertebb nevén a mesefil-musical műfajig.

Ez természetesen nem fejlődés, hanem diaszpóra. A gyermekláncfű magjait is elfújja a szél, ettől azonban a gyermekláncfű nem fejlődik, nemesedik: csak szaporodik. Ami igazán fejlődik, az az újrafelfedezés által csendesesen nemesedik, fejlődik, növekszik és egy új, még nem ismert prófétai idő lelki megújulását fogja táplálni. Ennek már látom a jeleit, éppen az által, hogy az értéktelen dolgok szinte reszketnek, pánikba esnek a múlandóság lehetőségétől. A maradandó értékek, szerényen, mégis hatékonyan, továbbra is magukba foglalják és közvetítik a hit teljességét.

– Miután a SE Mentálhigiéné Intézet Lelkigondozói továbbképzését befejezted, most a Magyar Pszichodráma Egyesületben készülsz a Pszichodráma asszistensi vizsgádra. Ezt az érdeklődésedet mi indította el, esetleg konkrét eseményekhez is szerepet játszottak benne, van-e még tovább?

– A Ferenciek terén gyóntató-, miséző-papi beosztást kaptam. Ezzel egy új világ nyílt ki előttem. Napi négy, de inkább hat, olykor még több órát is kellett gyóntatnom, lelkivezetnem. Találkoztam súlyos állapotban lévő betegekkel, sérültekkel, de voltak zaklatottak, fertőzöttek és megszállottak

is. Azt éreztem, hogy egyszerűen nem elég csak lelki emberként helyt állni, szükség van további szakmai ismeretekre, megfigyelések összegzésére, szent emberekkel történő párbeszédre, és testi-, szellemi-, lelki eszközökre, horribile dictu, alkalmazott anatómiai, addiktológiai és farmakológiai ismeretekre is. Amikor ezt felismertem azonnal jelentkeztem a SE Mentálhigiénés Intézet felvételijére. Az akkori előjáróm, ezt fölöslegesnek ítélte, így ki kellett várnom a következő előjárót, aki ezt engedélyezte.

Az orvosi egyetem kötelékében egy hatalmas szellemi látásmódbeli előrelépést kaptam ajándékba. Terveim szerint az asszisztensi vizsgák után a bibliodráma vezetői szakirányt fogom választani.

– Sok hívő ember van, akik a belső nehézség terén a pap lelki segítségnyújtását még talán elfogadják és helyénvalónak is tartják, mentálhigiénés szakember, pszichológus segítségtől minden esetben mereven elzárkóznak. Te papként a mentálhigiénét tanultad, a pszichodrámat műveled, véleményed szerint, mi hívek, mikor forduljunk paphoz és mikor mentálhigiénés szakemberhez, mikor pszichológushoz? Persze ez nálad szerencsésen együtt van, de ez nagyon ritka még. Erre a kérdésre bővebb választ szeretnék kérni tőled.

– Hála a Jó Istennek, hogy nem olyan ritka. A mi SE-s évfolyamunk negyven hét főből, benne huszonnyolc papból állt össze. Sokakkal beszélgettem a határokról, alkalmazási területekről, lehetőségekről. A határok koránt sem olyan sejtelmesek, mint azt talán sokan gondolnák. Az etikai kódex világosan fogalmaz az egészséges és beteg emberek közötti különbségről. Vannak olyan betegségek, melyek időlegesek, mint a nátha, hőemelkedés, de csak több súlyosabb tünettel együtt válnak veszélyessé. Van egy kedvenc gyermekversikém, ami helyes hangsúllyal figurázza ki az agályos hozzáállást: „Segítség! Hívjatok papot! Lenyeltem három meggyamagot!”

Minden egyes ember egy titok, maga ismerheti önmagához a kulcsot, de léteznek emberek, akik bezárják az ajtóikat, ablakaikat aztán lenyelik vagy eldobják a kulcsot. Amikor pedig szeretnék ismét kinyitni a zárjaikat, bajban vannak, mert nem jutnak hozzá megfelelő mennyiségű fényhez.

Ilyenkor jöhet a mentálhigiénés szakember, aki némi beszélgetés után betükröz egy kis fényt arra a helyre ahová sejt, hogy kliense elrejtette a kulcsait. Ehhez le kell győzni a lelki restséget.

Pszichológushoz az forduljon, akinek szorongásai vagy időleges tévképzetei vannak, ő majd eldönti, hogy kell-e pszichiáterhez is fordulni. Gyógyszereket csak a pszichiáter írhat fel. Ezek funkciója, hogy időlegesen tehermentesítsék az ideg és érzelmi rendszert, hogy saját forrásaihoz visszatalálva megerősödjék a kliens és maga vegye kézbe ismét teste, pszichéje, gondolatai, akarati ereje és cselekedetei fölött a kormányzást. Nem kell félni egyik terület jó szakembereitől sem, nem harapnak, gyógyítanak, ki figyelemmel, ki meghallgatással, ki gyógyszerekkel. Mi papok kegyelemmel, igazsággal, szeretettel és az egyház szentségeivel.

– Tanulmányaid miatt havonta egy hetet rendszeresen Budapesten vagy. Itteni szolgálatodat ez hogyan alakítja, időbeosztásod mit enged, mit kevésbé? Vannak-e terveid itt Zalaegerszegen, erről megtudhatunk-e valamit?

– Az itteni testvérek tudták, hogy ezek a tanulmányi idők kiesnek az itteni szolgálatomból és ezért olyan feladatokat kapok, melyek mellett a havi egy hetes tanulmányi szabadságom nem kényszerít senkit arra, hogy helyettesítenie keljen. Ezt nagyon okosan a tartományfőnök és a helyi előjáró kellő időben egyeztettek.

Terveimről még csak magamban egyeztetek. Én magam sokat változtam, amióta nem voltam itthon. Az itthoni világ is változott. Még kivárom, hogy a Szentlélek és a Szűzanya milyen területre mutatnak rá és aztán majd kérek engedélyt, s ha kapok zöld utat, el is fogom kezdeni az előkészítését. Erről valójában még én is csak ennyit tudok...

– Kedvenc kikapcsolódásod a víz és hozzá kapcsolódó sportok, úszás, búvárkodás, a sütés-főzés és a viccek. Végezetül egy jó viccet elsütnél nekünk?

– Kőműves koromban megtanultam, hogy egy szakmának van külső és belső ismerete. Papként megtapasztaltam, hogy a papság sokszor kísértés is olyan önfelhatalmazásra, ami nem jár, amit nem érdemelt ki a pap, amit csak a megtisztelt-

tetés miatt hisz el magáról. Erre hallottam egy jó viccet! Két pap beszélget, a Liszt Ferenc reptér 2-ön. Az egyik csodálkozva kérdezi az egyiket:

- József, atya!
- Tessék, édes fiam! – így a másik.
- Én ezt nem értem! Miért nem szabad a repülő fedélzetére kést felvinni? Hát hogyan lehet egy

olyan vacak kis késsel eltéríteni egy ekkora óriás-repülőt?

– Ó, László atya! Te, akkor nem tudsz semmit! Hát ezeket a repülőket nem akkor térítik el, amikor itt lent vannak és ilyen nagyok, hanem akkor, amikor fent vannak és még egy bugylibicskánál is kisebbek!

Sz.E

Magyarok zarándoklata

Máriacellbe 2017. szeptember 30.

A stájerországi búcsújáróhely, Máriacell (német nevén: Marzell) volt a színhelye annak a szeptember 30-i magyar zarándoklatnak, melyre Zalaegerszegről, Szombathelyről, és még számos magyar településről érkeztek közösségek.

A zarándoklathoz a Szombathelyi Egyházmegyei Karitászcsoportjai, így plébániánk Karitászcsoportja is csatlakozott. Bizalommal és hívő lélekkel indultunk a „celli” Szűzanyához imádkozni. Szombaton, a kora reggeli órákban indultunk útnak, lelki vezetőnk, Kercza Asztorik OFM áldásával és vezetésével. Az indulást követően Aszt-

rik atya előimádkozásával közösen elmondtuk a hajnali dicsőretet Szűz Mária tiszteletére. Utunkon egyénileg imádkoztunk, ebben segítségünkre volt az atya által összeállított „Zarándoki füzet,” melyből nemcsak a kegyhely történetét ismerhettük meg, hanem néhány, napjainkban különösen is fontos imát olvashattunk: imát papjainkért, ellenségeinkért, imát magyarok őrzőangyalához, ördögűző imát, melyet Szent Mihály adott az egész világ számára.

Nem kirándulni indultunk – mint azt az atya megjegyezte – hanem a Szűzanyához, hogy erőt, segítségét kérjük életünk további döntéseihez, hogy mindennapjainkba más emberként térhessünk vissza.

Máricellben tündöklő idő fogadott bennünket. Az ég vakító kéken ragyogott, szél se rebtent. Megérkezvén, a több száz zarándok énekekkel kísért ünnepélyes bevonulása a főtéren keresztül történt a bazilikába. A csodálatos kegytemplomban, több száz résztvevő jelenlétében Péter atya köszöntötte a

nagyszámú zarándokot. A szentmisét Dr. Székely János, a Szombathelyi Egyházmegye püspöke mutatta be, koncelebrációs mise keretében: Asztrik atya és több paptestvérével együtt. Az ünnepi szentmise a Pápai, és a Magyar himnusszal zárult, a kivonulás pedig a Boldogasszony Anyánk énekére történt.

A szentmisét követően, rövid ebédszünet után, a püspök atya vezetésével elindultunk a város

fölkött magasodó kálváriahegyre. A keresztút stációinál püspök atya elmélkedéseit hallottuk. Jézus keresztútja újra és újra felidézte bennünk a megváltói szeretetet, mely minden emberre kiáradt. A keresztutat követően, rövid szabadprogram után, a koraesti órákban indultunk haza.

Mindannyiunk számára kegyelmekben gazdag utunk volt. Hálát adunk Szűzanyának,

hogy meghívott minket! A zarándoklat megszervezéséért Karitás csoportunk vezetőjének, Kovács Erzsinek, a lelki vezetésért Asztrik atyának szól köszönet. „Világ királynéasszonya és úrnője, Szűz Mária, járj közben értünk, hogy örökös legyen a mi békénk és épségünk, ki világra szülted Krisztus Urunkat, az emberek Üdvözítőjét!”

*a Plébánia Karitás
Csoportja nevében*

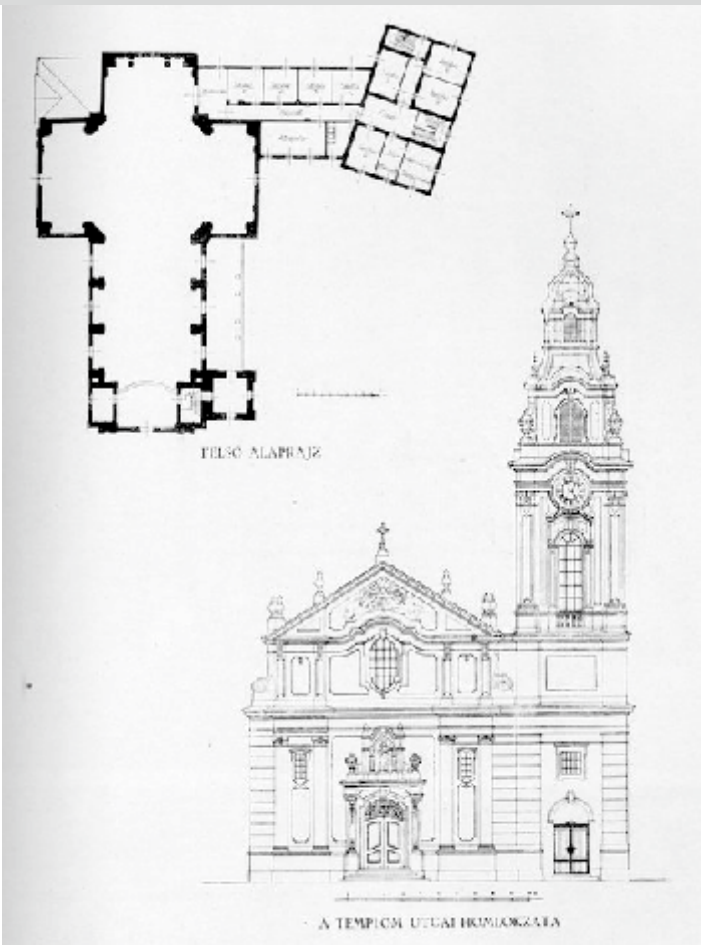
Adalékok 90 éves templomunk történetéhez - a templomszentelés margójára

Plébániánk újságjában, a Ferenc és Testvérei 2017. szeptemberi számában olvashattuk Kamill testvér cikkét, „90 éve szentelték fel templomunkat” címmel. Templomunk történetéhez szorosan kapcsolódik az épület tervezése, felépítése. E szempont vezetett bennünket cikkünk megírásához.

Isten nevében! Uram! Áld meg a mi munkánkat! Ezzel fohással kezdődik a Mária Magdolna Plébánia irattárában őrzött jegyzőkönyv, amely 1926. március 4-től 1928. június 6-ig kíséri végéig templomunk építésnek történetét.

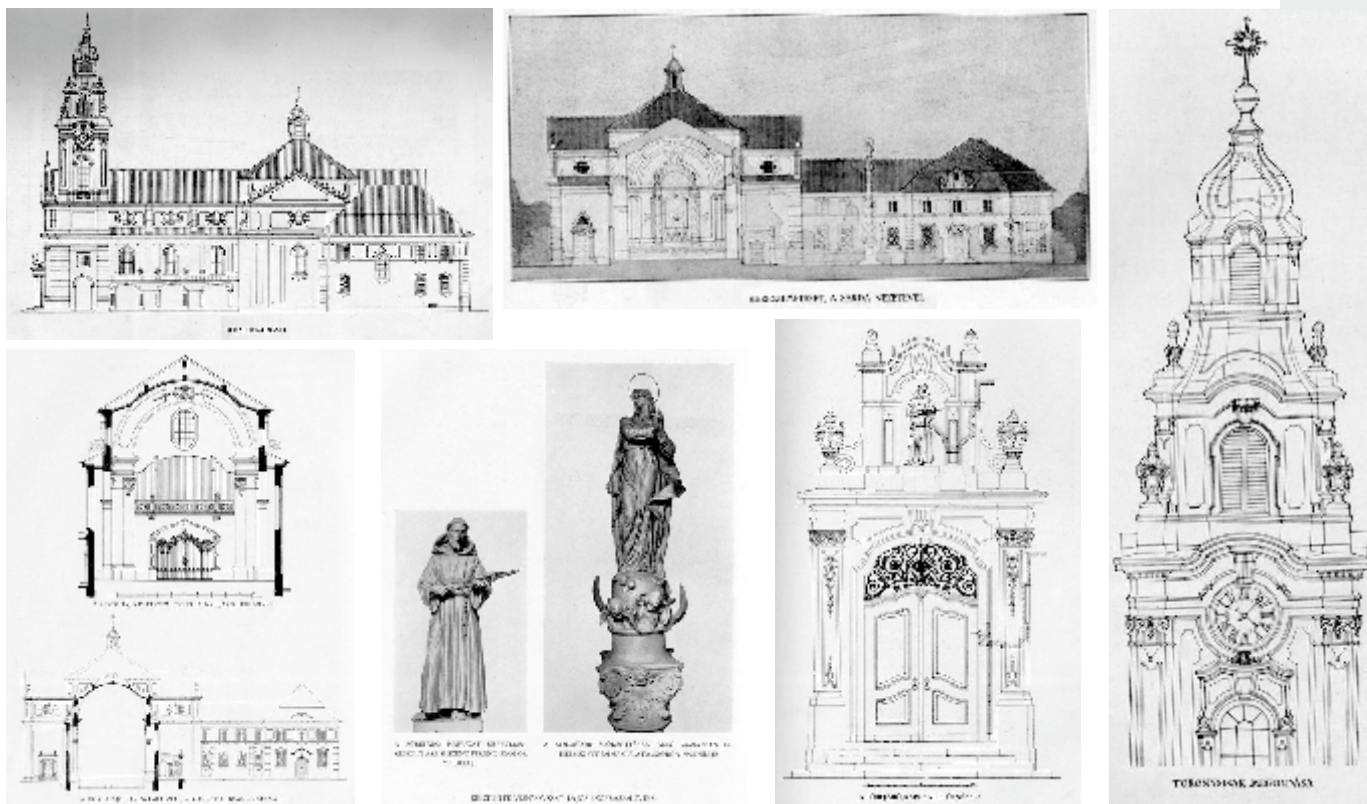
„Bár elérhetetlennek látszik, de mégis programpontnak tűzöm Önök elé a második templom felépítést! Igen! Ha Önök is úgy óhajtják azt, mint óhaja az én szívemnek: úgy 6 év alatt, Isten segítségével a második templom építését, ha be nem is fejezzük: de azt meg kell kezdenünk” – hangzott el Pehm József apátplébános javaslata az 1926. március 4-én tartott egyházközségi képviselőtestületi ülésen.

A testület már három évvel korábban, az 1923. szeptember 23-i ülésén foglalkozott az új templom építésének gondolatával, ekkor született javaslat egy Templomépítő Bizottság létrehozásáról, a templom helyének kijelöléséről és tervrajz készíttetéséről. Egy év múlva, 1924-ban a testület és a város között megegyezés született az „Olai Sörház” melletti telek ingyenes átadásáról, így a

tervek szerint egy év múlva elkezdődhet az építkezés.

Pehm József elgondolásában egy 2300-2500 hívő befogadására alkalmas templom szerepelt, öt

oltárral: Jézus Szentséges Szíve, Szűz Anya Mária, Szent József, Assisi Szent Ferenc és Pádusi Szent Antal oltárával, két haranggal a toronyban, a kórusban harmóniummal. A templom névadásához „miután azt pro és contra a választmány behatóan megvitatta” Czobor Mátyásnak, városunk polgármesterének javaslatát fogadták el és kimondták, hogy a templom neve: Jézus Szentséges Szíve temploma lesz, és IV. Károly, Nagy-Magyarország utolsó apostoli, mártír király emlékére fog megépülni.

A zalaegerszegi II. római katolikus templom Építő Bizottsága 1925. évi április hó 30-iki lejárattal nyilvános tervpályázatot hirdetett a templom és hozzá kapcsolódóan a Ferences Kolostor terveinek beszerzésére. „A beérkezett tervekre kimondja a tanács, hogy azok a zsűri összeülésg titkosak, senki által sem tekinthetők meg. A zsűri döntése után a pályaterveket a Katolikus Házban kiállítja.” A beérkezett 55 (!) pályamunka felbontására 1925. május 2-án a Templomépítő Bizottság és az öttagú bíráló bizottság tagjainak jelenlétében került sor. A bírálók (köztük Marton Boldizsár, Marcell atya, akinek boldoggá avatási eljárása folyamatban van) különböző szempontok szerint szelektálták a terveket. Először „azon munkák lennének kiselejtezzve, amelyek úgy művészi, mint szak-

szerű megoldás szempontjából a kívánt mértéket el sem érik.” Ezen a rostán három terv esett ki. Másodszorban „azon tervek zárassanak ki a további versenyből, melyek bár szakszerű megoldást mutatnak, de egyes beérkezett munkákban elért átlag értékeket, úgy művészi megoldásban, mint helyes és célszerű elrendezésben, valamint gazdaságos felépítésben nem érik el.” E szempontok szerint vizsgálva a terveket, további 20 pályamű maradt ki a versenyből. Maradt 32 tervrajz, közülük 13 ment át a rostán. Ezeket további bírálat tárgyává tették, végül 7 terv felet meg azon kívánalmaknak, melyet a bizottság értékelési mérceként meghatározott. „Ezen 7 terv közül a bíráló bizottság elhatározta, hogy a legjobb 3 tervet kijelöli, melyeknek a díjat oda fogja ítélni.” Ebbe a hármas csoportba a „Szentháromság”, a „Christo”, és a „Fiat voluntas tua/b” jeligéjű tervek kerültek be.

A bírálók javaslata alapján az I. díjat a kiválónak minősített Szentháromság jeligéjű, Kotsis Iván által készített terv kapta. A II. díjat a Christo jeligével Schulek János, a III. díjat a Fiat voluntas tua/b jeligével Boskó Géza és Valcz Jenő nyerte el.

Az építkezés 1925. év júliusában kezdődött; a templom megáldása és a kolostor használatbavétele 1926. októberében, a templom ünnepélyes felszentelése gróf Mikes János szombathelyi

megyéspüspök úr által 90 évvel ezelőtt, 1927. szeptember 25-én történt.

A nyertes pályázó, Kotsis Iván (1889-1980) Ybl-díjas magyar építész, építészettörténész, a műszaki tudományok doktora, a 20. század első felének, a két világháború közötti magyar építészetnek nagy szakmai tudású egyénisége volt. Ő tervezte a budapesti Városliget szélén állott Regnum Marianum templomot is, amit még életében, 1951-ben, a diktatúra lebontott/robbantott.

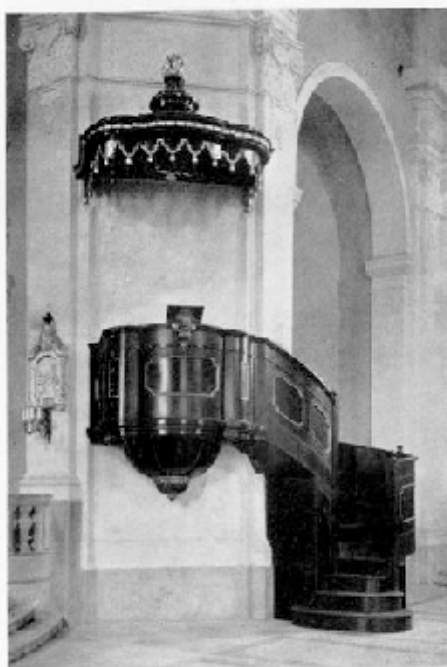
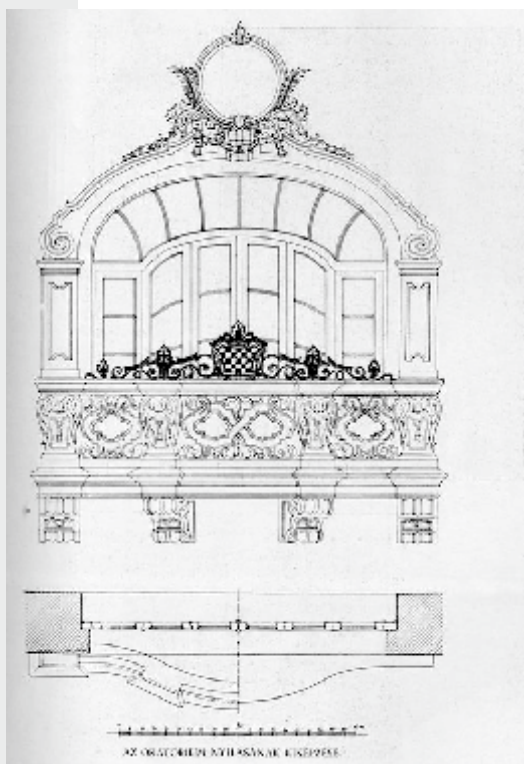
A Magyar Építőművészet című szakfolyóirat 1928. évi 4. számában Kotsis Iván szakmai összefoglalója olvasható, a tervezésben és kivitelezésben közreműködő munkatársak feltüntetésével, közöttük több zalaegerszegi iparos nevével:

„A tervek elkészítésében régi munkatársaim: Kracsun Virgil és Krén Ferenc építész urak működtek közre. A vasbeton szerkezeteket Jemnitz E. Zsigmond főmérnök úr tervezte. Az építkezés helyszíni ellenőre Moldoványi Béla királyi műszaki főtanácsos úr volt. A fővállalkozó Müller István okleveles mérnök volt, aki kiválóan oldotta meg a nagy gyakorlati tudást igénylő szerkezetek kivitelezését... A parafaszigetelő-munkákat a Parafakőgyár R.T. (Budapest), az ácsmunkákat Echhardt Ferenc (Zalaegerszeg), a bádigos munkákat (benne a toronysíksak és a laterna vörösrézfedését is) Steiner Ármin és Ferenc (Budapest) kivitelezték. A dekoratív műkőmunkák kivitelezői: az elhunyt Vögerl Alajos és Szabó Rezső

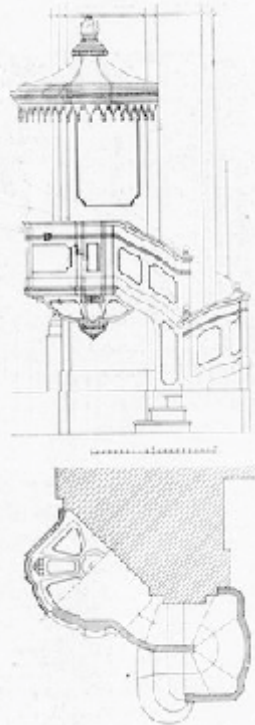
(Budapest). A belső gipszmunkák kivitelezője: Szabó Rezső (Budapest). Műkölépcsők és lábazatok: Horváth István (Zalaegerszeg). Díszkovácsmunkák Berkes Kálmán és fia (Budapest). Asztalosmunkák: Lendvay László és fia és Lendvay Pál (Zalaegerszeg). Szegezőlakatos munkák: D. Horváth Imre (Zalaegerszeg). Mázoló- és szobafestőmunkák: Klosovszky Ernő és Társa Péntek Ernő (Zalaegerszeg). Üvegesmunkák: Grünwald Ernő (Zalaegerszeg). A zárda bádigos-munkája: Portisch János (Zalaegerszeg). Villanyvilágítás és villámhárító berendezés: Orsovsky István (Budapest). A főoltár műmárvány-munkái: Neuhauser János (Budapest). A főoltáron lévő szobrok készítője: Meyer Sándor szobrász (Szombathely). A főoltár felszerelését szállította: Ecclesia Egyházművészeti R.T. (Budapest). A szószék készítője: Kraft István faszobrász-mester (Budapest). A főbejárat Szent Ferenc-szobrát és az Immaculata-szobrát készítette: Visnyovszky Lajos szobrász (Budapest).” Ugyanebben a folyóiratban megtekinthető a templom tervdokumentációja is. Az évforduló ünnepére, a kedves hívek számára ezekből válogattunk, és helyeztünk ki templomunk faliújságjára.

A templom, találkozási hely, ahol az Ég és a föld, a külső és belső csend összeér. Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek, akitől minden jó adomány és minden tökéletes ajándék származik (vö. Jak 1,17) Uram, jó nekünk itt lennünk! (Mt 17,4)

Cs.E

SZÓSZÉK

i.m

A magyarok Máriája

Szent István, első királyunk saját magát, országát, népét, az Egyházat és a koronát az Égi Királynőjének ajánlotta. Ezt a nagyszerű felajánlást Mária mennybevételének napján tette. Az a kívánsága is teljesült, hogy ezen a napon halt meg.

A magyarságot egységes műveltség fűzte össze és tette erőssé. A pogánynak mondott nép tisztult erkölcstana, derengő egyistenhite fogékony volt a kereszténység befogadására. Első királyunk örök nagysága abban rejlik, hogy országát és népét meg tudta őrizni magyaroknak.

Királyaink Szűz Mária tulajdonának tekintették az országot és a koronát. Népünk Szent László királyt Szűz Mária választott vitézének tartja. Az arany- és ezüstpénzekre Mária képét nyomták, a zászlókra és a kardokra az ő nevét írták. Ezt a tiszteletet Szent István mellett Szent Gellért és Boldog Gizella is megalapozta. Az ország felajánlását királyaink többször megújították. A hadi sikereket Máriának tulajdonították.

A mohácsi tragédia és Buda elvesztése a belpolitikai és a morális válság miatt történhetett. A protestantizmus előretörése meggyengítette az országot, mivel ők elutasították Szűz Máriát és a Patrona Hungariae tiszteletét. Addig volt boldog a nemzet, amíg megmaradt az ő tiszteletében. A török kiűzése után új lelkeségi mozgalmak

indultak, és gyorsan elterjedtek. A Mária kongregáció célja a lelki élet, az erkölcsi megújítás, Mária erényeinek követése: tisztaság, alázat, bűnök kerülése, lelki erősség, a test fegyelmezése.

A Mária-tisztelet magatartás volt. A Máriával való találkozás keresése a Szűzanya életével való bizalmas együttélés. A magyar népi Mária-tiszteletben ez a találkozás bármikor megtörténhetett. A népi áhitat a Szűzanyát a maga paraszti környezetébe szerette állítani.

Így Mária emberileg megérthető, megközelíthető az együttérzés révén. A tapasztalat arról szól, hogy a természetfölötti valóság az elsődleges realitás és a mindennapok sikere e felsőbb világgal való kapcsolatteremtéstől függ. Egész természetfölötti életünk egyetlen lehetséges sikeres megoldása: irányt venni Krisztusra, őt követni. Aki igazán Krisztus felé törekszik, előbb-utóbb Máriára is rá emeli szemét. Krisztushoz Márián keresztül jutunk, ahogy ezt számtalan sokan ki mondták és tapasztalták. Krisztus követése tehát Mária utánzását is ajánlja.

A magyar nép Máriája legteljesebb módon az evangéliumok

HETÉNY JÁNOS

A MAGYAROK MÁRIÁJA

Mária-tiszteletünk teológiája és néprajza

és a dogmák Máriája. Nemcsak elfogadja mindazt, amit róla az Egyház mond, hanem teljes mértékben át is éli. Minél tovább tanulmányozzuk népünk Mária tiszteletét, annál inkább meg látjuk a dogmák és ünnepek mélyén a sugárzó érzelmi tartalmaikat. Népünk Mária élményének legalapvetőbb jegye: a bizalmaság és közvetlenség.

„Szánjuk azért szívből bánjuk minden gonoszságunkat, fogadjuk s szívből kívánjuk igaz jobbításunkat, legyen meg amit óhajtunk, oh Mária el ne hagyj, könyörüljön Jézus rajtunk, mert te közbenjárónk vagy.”

(rég Magyar Mária ének)

Takács Blanka 5/A osztályos tanuló – Kornél testvér (bevezető)

Virrasztás a Szent Ilona kápolnánál

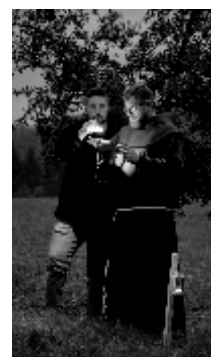
Talán kevesebb hírveréssel, inkább a már kialakult hagyományokra építve ez év szeptemberében is virrasztásra hívtuk a testvéreket Szent Kereszt ünnepére Dobronhegyre a Szent Ilona kápolnába és Andráshida néhány éve megújult középkori szentélyébe.

Idén az Úr különleges módon erősítette meg a virrasztókat Blanka személyében. Takács Blanka 5/A osztályos tanuló az andráshidai Öveges József Általános Iskolában, idén volt elsőáldozó. Ha jól számolom, 10 éves lehet. Amikor megláttam a keresztúton az gondoltam, nem sokáig marad; amikor újra, jóval később: „Ebből hiszti lesz!” – vélekedtem. Megdöbbenésemre egész éjjel minket felülmúló és lelkesítő vidámsággal és erővel imádkozott velünk egészen hajnalig. Kivéve talán azt a néhány percet, amit ő természetesen a padokra dőlve átaludt, mi felnőttek pedig fejünket felfelkapdosva, el nem fogyó erőt demonstrálva, de mégis csak elszenderedve töltöttünk.

Gyermeki komolysággal imádkozott, megmutatva, „ha nem leszünk olyanok, mint a gyermek” valóban nem mehetünk be, és be-be sem pillant-hatunk a Mennyei Országába. Felkértem, hogy írjon néhány sort élményeiről.

„Szeptember 16-án este fél hétkor hívek gyülekeztek a Szent Ilona kápolnánál, ahol virrasztásra került sor a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepe előestéjén. Ez Andráshida templomának búcsúnapja.

Az esős idő ellenére közel harmincan figyeltünk Isten hívó szavára. Én anyukámmal érkeztem. A virrasztás a keresztút végigjárásával vette kezdetét. Ekkor még az idő is kegyes volt hozzánk. Az ezt követő szentmisét a kápolnában hallgattuk végig. Számomra nagyon hangulatos volt a mécsesekkel, gyertyákkal feldíszített kis kápolna. Akkor már kint esett az eső, ami reggelig kitartott. A szentmisét követően páran hazamentek. Kornél testvérral együtt tizenöten hősiesen

kitartottunk. A fáradtság, a hideg és az eső sem tudta az Isten iránti szeretetünket megtörni, elvenni.

Az idő éjjel 2 óráig viszonylag gyorsan haladt. Elimádkoztunk az esti zsoltárt, elmondtuk a rózsafüzéreket, gitáros kísérettel énekeltünk, szentségimádást végeztünk, Szent Brigittához fohászkodtunk. Közben zsíros kenyeret, pogácsát és forró teát fogyasztottunk a kápolna mellett felállított sátorban, ami sajnos a sok eső miatt összeborult. A kápolnába mindig jó volt visszatérni, mert a kis mécsesek pislákoló fénye meleget árasztott.

A hajnal számomra nehezen virradt meg. Mivel nem voltunk sokan, kényelmesen elfértünk a kápolnában, és a padon tudtam pihenni egy kicsit. A reggelt a reggeli zsoltárral köszöntöttük. Mindent összepakoltunk, ekkor az eső már nem esett. A sok csapadéknak köszönhetően a földes út nagyon felázott, ezért az andráshidai templomhoz való gyaloglást műúton tettük meg, ahol részt vettünk a búcsúi szentmisén, amit Kamill testvér celebrált.

A rossz idő, az alvás hiánya nem vette el a kedvem, jövőre is szeretnék részt venni a virrasztáson, ami számomra lelkileg nagyon sokat adott, és ajánlom a részvételt mindenki számára.”

Hirdetések

- Október hónapban rózsafüzért imádkozunk a Szűzanya tiszteletére hétköznapi 17.30-tól, hétvégén 17 órától.
- Szombatonként az esti szentmise után Leopold testvér biblikus katekézist tart a Szent Ferenc kápolnában.

- Október 13-án 100 éves fatimai évforduló lesz. November 2-án, csütörtökön, Halottak napján 9 órakor az Olai temetőben is lesz szentmise.

Anyakönyvi hírek szeptemberben

Kereszteltek:

Hanuszka Jázmin Csenge, Horváth Máté László, Fatér Amira Anna, Fatér Lorena Anna, Fatér Norina Anna, Titi Lejla Anna, Vörös Jázmin Mária, Vörös Léna Mária, Vörös Szonja Mária, Fodor Nándor, Fodor Zsombor, Kelemen Atilla, Kelemen Gergely, Mátéh Gergely, Tóth Abigél, Varga Bence Benedek

Házasságok:

Fülöp Márk – Dörnyei Amália
Szabó Péter – Tóth Brigitta
Simon Mihály – Horváth Veronika
Nagy Attila – Rudas Petra
Borsos Richárd – Nagy Diána
Hardi Péter – Varga Elvira Zsuzsanna

Csornai Richárd – Szabó Tímea

Tóth Attila – Nierér Nikolett

Jóhart Patrik – Deák Renáta

Nagy Dániel – Titi Lejla

Elhunytak:

Kanti Józsefné/Horváth Ilona, Vadász József, Horváth Imréné/Kálmán Teréz, Szijártó László, Sulics Vincéné/Doncsecz Ilona, Tánczos Ferencné/Fercsel Mária, Tamás Györgyné/Tóth Margit, Baranyai Erzsébet, Borza Csaba, Németh Istvánné/Farkas Mária, Gaál Lászlóné/Ekler Katalin, Tóth Sándorné/Fekete Erzsébet, Szekeres Gézáne/Igazi Irén

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-18.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja
8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM
Szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre, RITEND Bt.

Ára: 200 Ft

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

web: www.ferencesekzeg.hu